

CARME PORTA ABAD

Un poema vital

Quan des de *Duoda* em van demanar unes planes sobre el que significava per a mi *Ca la Dona*, vaig pensar que seria una cosa fàcil, que en un tres i no res em trauria aquesta feina de sobre, però les que heu patit l'entrega del meu escrit sabeu que no ha estat així. De fet, començar a reflexionar com he viscut aquest espai, d'una manera tan especial, treballant-hi de forma assalariada, i sentint-lo quotidianament, m'ha servit per repensar els deu darrers anys de la meua vida i el perquè, els perquès de la meua implicació tan directa en aquesta casa.

Si bé fa uns mesos tenia en la ment un article més distant, el fet d'estar coordinant totes les activitats de celebració dels 10 anys de *Ca la Dona* i de recollir i sentir el què ha estat aquest lloc per a altres dones, m'ha fet adonar que potser l'havia d'abordar des d'una perspectiva més íntima. Es a dir, des de la meua experiència diària de relació amb aquest moviment permanent de pràctica i de pensament feminista en un espai que jo anomeno, mig en broma mig seriosament, "la meua segona residència".

Aprofundint i cercant arribo a la certesa que *Ca la Dona* ha representat per a mi una mena de poema vital. I no dic això per "fer maco" ni com a figura retòrica, sinó atenent-me a les particularitats del que és per a mi un poema:

- la visió subjectiva de les coses: totes les dones i grups que ens

trobem a *Ca la Dona* veiem el feminisme, l'espai, allò simbòlic, la política... d'una forma ben especial. Aquesta diferència és fruit d'un constant intercanvi entre nosaltres que ha emmarcat la meva pròpia visió del món, tot i les visions comunes,

- la insinuació, el suggeriment que em -ens- provoca aquest intercanvi de formes i pensaments,
- la coherència global d'allò que compartim,
- la paraula, l'oralitat, l'intercanvi diari de la paraula: he anat desenvolupant-me i creixent en els debats, les assemblees, les reunions, les trobades al bar, les tertúlies...tot allò que tan sovint pensem que hauríem d'enregistrar, recollir per escrit per tal que no se'n perdés tanta riquesa.

No són aquestes les característiques de la poesia? Encara puc afegir-ne més: com fan les i els poetes, en aquest espai físic i simbòlic que és *Ca la Dona*, volem suscitar una forma de comprensió específica, volem desenvolupar un llenguatge i una anàlisi diferent a la que utilitza la societat patriarcal que encara ens envolta. Aquest acte, com l'acte poètic, és un acte dinàmic i creatiu, una reconstrucció personal i la construcció d'un món diferent que la pugui contenir.

Ca la Dona és un poema que m'ha causat sensació i m'ha fet créixer a poc a poc, m'ha ajudat a viure més apassionadament, malgrat tenir una - de vegades difícil- relació laboral amb ella i les seves pobladores. I també és, alhora, un espai de construcció de ciutadania, un guany per a mi i per a totes les dones que hi participem i compartim la seva riquesa.

És difícil separar la meva militància de la meva feina, i aquesta de les meves inquietuds personals, de les meves angoixes i "filies", de la meua ideologia i context personal. Fins a quin punt la dinàmica de *Ca la Dona* no té molt de la meua pròpia dinàmica? Però és evident que jo també sóc fruit de l'intercanvi i sóc, de fet, només una mediatadora de totes les que s'adrecen a *Ca la Dona* i aporten, donen, demanen...

Quan fa 11 anys jo era una més de les que van ocupar la casa de Font Honrada poc em podia imaginar que tot aniria així. Jo era una

novella militant feminista, formava part del *Grup de Dones* d'Esplugues, i tot i que ja feia temps que militava en una organització d'esquerra independentista mai m'havia decidit a fer el salt cap al moviment. Va ser gràcies a l'amistat, al suport, al debat amb les dones del meu grup i, també, algunes, del meu partit que em vaig anar apropant a la FAVB. Tímidament vaig anar a les meves primeres reunions del *Grup de Lesbianes Feministes* i m'hi vaig quedar. I em vaig anar implicant des dels meus diversos àmbits d'actuació, fins que el març del 87 ocuparem aquell vell i gran local municipal.

Aquest va ser el principi d'una gran aventura que encara dura, una lliçó de vida constant. Allà vaig començar una relació apassionada amb moltes, moltíssimes dones que no coneixia i que compartien amb mi idees i ganes d'estar juntes i d'intercanviar experiències. Allà vaig adonar-me de la diferència - tot i que a les reunions de la FAVB ja ho havia intuït - entre les relacions que es creen en una "moguda" política de dones i les que es produeixen en una mixta. Aquell tipus de relació era el que jo volia i la que he prioritzat fins ara, tot i la diferència d'època, els canvis de persones i l'evolució del pensament, propi i comú.

La meua relació estreta amb l'espai conforma, realment, una relació especial i no sempre idíl·lica, totes sabem que no sempre tot és fantàstic en un col·lectiu que pretén avançar. Aquesta relació, crec, ha anat consolidant el que sóc i m'ha fet créixer com a dona. M'ha donat saviesa - almenys això espero!- i m'ha tret el temor de déu. M'ha donat eines per afrontar amb força i orgull la meua vida de la mà d'altres dones que volem compartir i canviar realitats o, si més no, fer-les més nostres.

! el futur? El futur des d'aquesta experiència no em fa por, no ens ha de fer por la diversitat de criteris, l'intercanvi d'experiències i els canvis de relació. No em fa por, no ens ha de fer por seguir construint aquest espai i oferint la nostra feina a totes les que vulguin conèixer-la i gaudir-la.